

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1873	Β' Στάσις Χαιρετισμῶν Παρασκευή 6 Μαρτίου 2015 βράδυ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ὁ Ἄφθαστος

«Καὶ φθάσαντες τὸν ἄφθαστον ἐχάρησαν, αὐτῷ βοῶντες· Ἀλληλούϊα» (Ἀκάθ. ὕμν. Θ)

Ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος, ἀγαπητοί μου, ἡ λαϊκώτερα οἱ *Χαιρετισμοί*, εἶνε ἓνα ἀριστούργημα τῆς Βυζαντινῆς ποιήσεως, **μία πνευματικὴ οἰκοδομὴ** μὲ 24 ὀρόφους πού λέγονται *οἴκοι*, ὅσα καὶ τὰ γράμματα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου· καὶ κάθε ὄροφος - *οἶκος* ἀντὶ γιὰ δωμάτια ἔχει τὰ «*Χαῖρε*», πού εἶνε 144.

Δὲν θὰ ἐρμηνεύσω κάποιο ἀπὸ τὰ «*Χαῖρε*»· θὰ ρίξω ἓνα βλέμμα στὸν **ὄγδοο οἶκο** πού ἀρχίζει μὲ τὸ ψηφίο θῆτα. Ὁ οἶκος αὐτὸς ὁμιλεῖ γιὰ τοὺς μάγους πού προσκύνησαν τὸν Κύριο.

Τί ἦταν, ἀγαπητοί μου, **οἱ μάγοι**; Δὲν ἦταν μάγοι μὲ τὴ σημερινὴ ἔννοια. Οἱ μάγοι σήμερα εἶνε ἐκμεταλλευταί· καὶ ἀπορεῖ κανεὶς πῶς στὸν αἰῶνα μας ὑπάρχει ἀκόμη μαγεία, αὐτὴ ἢ ἀπάτη τοῦ διαβόλου. Ἄλλὰ οἱ πολλοὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὸ Θεό· γι' αὐτὸ πιστεύουν στὰ μάγια, στὰ ὠροσκόπια, στὰ μέντιουμ· μόνο στὸ Χριστὸ δὲν πιστεύουν. «*Σημεῖον τῶν καιρῶν*» εἶνε ἡ μαγεία, σημεῖον τοῦ ἐρχομένου ἀντιχρίστου.

Οἱ μάγοι, γιὰ τοὺς ὁποίους λέει σήμερα ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος καὶ τὸ Εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 2,1), ἦταν **ἐπιστήμονες**· ἦταν οἱ ἀστρονόμοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, πού μὲ τὶς γνώσεις πού εἶχαν ἐρευνούσαν τὸν οὐρανό. Τὴ νύχτα δὲν κοιμοῦνταν· παρατηροῦσαν τὰ ἄστρα, τὸ πανόραμα τοῦ Θεοῦ.

Μιὰ νύχτα λοιπόν, ἐκεῖ πού παρατηροῦσαν, βλέπουν ἓνα ἀστέρι ἔκτακτο. Ἔμειναν κατάπληκτοι. Ἄνοιξαν τὰ ἀρχαῖα βιβλία καὶ συμπέραναν, ὅτι τὸ ἀστέρι ἦταν ἓνα μήνυμα· φανερώνει, ὅτι **γεννήθηκε ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου**. Ἔτσι ἀποφάσισαν νὰ πάνε νὰ τὸν βροῦν. Φόρτωσαν τὰ δισάκκια τους· στὸ ἓνα ἔβαλαν χρυσάφι, στὸ ἄλλο λιβάνι, στὸ ἄλλο σμύρνα· καὶ ξεκίνησαν ταξίδι μεγάλο, νὰ φθάσουν στὸ Χριστό.

Ἐδῶ μοῦ ῥχεται νὰ σταματήσω καὶ νὰ κλάψω. Γιατί; Γιὰ νὰ βροῦν τὸ Χριστὸ οἱ μάγοι, βάδισαν δύο χιλιάδες χιλιόμετρα – τόσο ἀπέιχε ἡ χώρα τους, πέρασαν βουνὰ καὶ λαγκαδία μὲ

τὶς καμῆλες τοὺς ἔχοντας τὸ ἀστέρι ὁδηγό, «*ὡς λύχνον φαίνοντα*» (πρβλ. Β' Πέτρ. 1,19). Καὶ οἱ σημερινοὶ Χριστιανοὶ τί κάνουν; **Δίπλα τοὺς εἶνε ἡ ἐκκλησία, μὰ δὲν πατᾶνε**. Τί νομίζετε ὅτι εἶστε οἱ ἐκκλησιαζόμενοι; μὴ μειονότης. Ποῦ εἶνε οἱ ἄλλοι, ποῦ βρίσκονται; Αὐτοὶ οἱ μάγοι θὰ μᾶς δικάσουν τὴν ἡμέρα ἐκείνη· πόδια ἔχουμε γιὰ τὸν διάβολο, πόδια γιὰ τὸ Χριστὸ δὲν ἔχουμε.

Μετὰ ἀπὸ κοπιαστικὴ ὁδοιπορία οἱ μάγοι ἔφθασαν τέλος στὴ Βηθλεέμ. Εἶδαν τὸ Χριστὸ καὶ δίπλα του τὴν Παναγία. Τὸν προσκύνησαν καὶ **γέμισε ἡ ψυχὴ τοὺς χαρά**. Γι' αὐτοὺς λοιπὸν λέει ὁ οἶκος στὸ γράμμα θῆτα τῆ φράσι «*καὶ φθάσαντες τὸν ἄφθαστον ἐχάρησαν...*» (Ἀκάθ. ὕμν. Θ).

«Ἐφθασαν τὸν ἄφθαστο!» Ἐδῶ παρατηρεῖται μιὰ ἀντίφασις. «Ἐφθασαν τὸν ἄφθαστο». Μὰ **ἂν εἶνε ἄφθαστος, πῶς τὸν ἔφθασαν**; Πῶς ἐξηγεῖται αὐτό; Ἐφθασαν, λέει. Κ' ἐσὺ βαδίζεις βαδίζεις, καὶ φθάνεις κάποτε στὸν προορισμό σου· εἴτε στὸ Βόρειο Πόλο εἴτε στὸ Νότιο Πόλο, φθάνεις πάντως. Ἐδῶ ὅμως λέει ὅτι «ἔφθασαν τὸν ἄφθαστο». Πῶς νὰ τὸ ἐξηγήσουμε αὐτό; τί λένε οἱ θεολόγοι μας;

Ἄφθαστος θὰ πῆ, αὐτὸς πού ὅσο καὶ νὰ ταξιδέψης δὲν τὸν φθάνεις. Μικρὰ παιδιὰ ἐμεῖς βλέπαμε τὸν οὐρανὸ καὶ νομίζαμε μὲ τὴ φαντασία μας ὅτι, ἂν ἀνεβούμε στὸ βουνό, θ' ἀγγίξουμε τὰ ἄστρα· καὶ ἡ μητέρα μας γελοῦσε. Κι ἀπὸ βουνὸ σὲ βουνὸ νὰ πᾶς, καὶ στὸ ψηλότερο ν' ἀνεβῆς, στὶς Ἄλπεις, στὰ Ἰμαλία, καὶ μὲ διαστημόπλοιο νὰ ταξιδέψης, ὁ οὐρανὸς εἶνε ἄφθαστος. Τὰ διαστημόπλοια ἔκαναν λίγα μικρὰ βήματα στὸ ἄπειρο, τίποτα περισσότερο. Πῶς λοιπὸν λέει ἐδῶ ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος, ὅτι οἱ μάγοι «*ἔφθασαν τὸν ἄφθαστον*»;

Ἡ ἐρμηνεία εἶνε ἀπλῆ. Ὁ Χριστὸς εἶνε ἄφθαστος, γιατί ἔχει διπλὴ φύσι· δὲν εἶνε μόνο ἄνθρωπος, εἶνε καὶ Θεός. **Ὡς Θεὸς εἶνε ἄφθαστος**, δὲν μπορεῖς νὰ τὸν φθάσης, νὰ τὸν ἀγγίξῃς. Ἄλλ' αὐτὸς ὁ ἄφθαστος κάποτε χαμήλωσε.

Μια εικόνα του Χριστού είναι ο **αετός**, όπως βλέπουμε στην Άποκάλυψη, όπου ο Χριστός ονομάζεται «*αετός*» μεγαλοπτερυγος (βλ. Άπ. 12,14). Σαν τον αετό, που πετάει σε άφθαστα ύψη, μά όταν διακρίνη κάτι στην κάμπο όρμα, κατεβαίνει και κάθετα σ' ένα βράχο, έτσι και ο Χριστός, ο άφθαστος Θεός· κατέβηκε, άγγιξε τή γη, έγινε άνθρωπος δια τής υπεραγίας Θεοτόκου, κι άφησε τους ανθρώπους να τον πλησιάσουν.

Άπο την ώρα που ο Χριστός έγινε άνθρωπος, μπορούμε να τον πλησιάσουμε. Και τον πλησίασαν πολλοί· τον είδαν, τον άκουσαν, κουβέντιασαν μαζί του. **Ο άφθαστος έγινε προσιτός.**

* * *

Για να έμβαθύνουμε όμως λίγο στη φράση «έφθασαν τον άφθαστο», άς τήν δοῦμε και άπο μία άλλη πλευρά. Ο Χριστός είναι άφθαστος **και ως άνθρωπος**, όχι μόνο ως Θεός. Και άπο ανθρώπινης πλευράς, άπο άπόψεως άρετής, ο Χριστός είναι άφθαστος, άφθαστο πρότυπο άρετής. Να τὸ εξηγήσουμε καλύτερα.

Πολλοί διαπρεπεῖς άνθρωποι πάτησαν και πέρασαν έδῶ άπο τή γη, που διακρίθηκαν για τις άρετές τους και έφθασαν σε ὕψος – δέν τὸ άρνούμεθα. Ο ένας ώνομάστηκε δίκαιος, γιατί στη ζωή του έφάρμοσε δικαιοσύνη· ο άλλος ώνομάστηκε σώφρων, γιατί έζησε με σωφροσύνη· ο άλλος ώνομάστηκε άγνός, γιατί τήρησε άγνότητα· ο άλλος ώνομάστηκε παρθένος, γιατί φύλαξε παρθενία· ο άλλος ώνομάστηκε έλεήμων, γιατί μοίρασε τὰ αγαθά του στους φτωχούς· ο άλλος ώνομάστηκε χρυσόστομος, γιατί είχε χαριτωμένο λόγο· κ.τ.λ.. Πολλές τέτοιες ώνομασίες δόθηκαν. Άλλα ὅλοι αυτοί, όσο και αν διακρίθηκαν, **έν συγκρίσει με τὸ ὕψος τοῦ Χριστοῦ εἶνε νάνοι**, μικροί και άσήμαντοι. Ένας και μόνο κατέχει τὸ τέλειο, ο Χριστός.

Ο άνθρωπος όμως πλάσθηκε να **διψᾷ τήν τελειότητα**. Σε ὅλους τους τομεῖς αναζητεῖ τὸ τέλειο· μά τί συναντᾷ; **Στήν τέχνη** λ.χ.. Ο ζωγράφος, όσο άριστος και αν εἶνε, δέν ίκανοποιεῖται άπο τὸ έργο του· βλέπει ὅτι ο πίνακας που ζωγράφισε εἶνε άτελής. Ο γλύπτης, που φιλοτεχνεῖ ένα άγαλμα, ένῶ οἱ άλλοι τὸ θαυμάζουν, αυτός του βρίσκει έλλείψεις· θά ήθελε να τὸ κάνη τελειότερο. Ο ποιητής γράφει ένα ποίημα, και επιφέρει άλλεπάλληλες διορθώσεις και βελτιώσεις. Ο συνθέτης δημιουργεῖ ένα τραγούδι που άρέσει στον κόσμο, άλλ' αυτόν δέν τὸν ίκανοποιεῖ πλήρως. **Στις διαπροσωπικές σχέσεις**; Σε πλησιάζει κάποιος, τὸν θεωρεῖ φίλο, με τὸν καιρὸ όμως άποδεικνύεται άνειλικρινής και σε προδίδει. Ο άλλος γνωρίζει μια γυναῖκα κι άποφασίζει να τήν

παντρευτῆ γιατί τήν θεωρεῖ ιδανική· κατόπιν άνακαλύπτει τόσο σοβαρά έλαττώματα, ὡστε παίρνει διαζῦγιο. Άνικανοποίητη ή δίψα για τὸ τέλειο. Η ζωή αυτή εἶνε γεμάτη άπογοητεύσεις. Μήπως στην δημοσία ζωή και τὰ πολιτικά ή φιλοσοφικά **συστήματα** υπάρχει τελειότης; Εἴτε καπιταλισμός, εἴτε σοσιαλισμός, εἴτε ὁποιοδήποτε άλλο, ὅλα έχουν άτέλειες. Χωρίς να θέλω να κατηγορήσω κανένα ή ν' άνήκω σε κάποια παράταξη, λέγω τὸ έξής. Τιμήθηκε πολύ ο Λένιν και του έφτειαξαν άγάλατα. Δέν άρνούμαι ὅτι ήταν άξιοπρόσεκτος και τὸν έχω διαβάσει. Όταν όμως οἱ άνθρωποι είδαν που τὸς ὠδήγησε τὸ σύστημά του, άλλαξαν τὰ πράγματα και στο Βουκουρέστι ήθελαν να γκρεμίσουν ένα τεράστιο άγαλμά του και με τὸ χαλκό του να φτειάξουν – τί· καμπάνες για έκκλησίες! Ὡ Χριστέ, που σε έμπαίξαμε και σε σταυρώσαμε και σε ταπεινώσαμε...

Η άτέλεια χαρακτηρίζει ὅλα τὰ ανθρώπινα. Τέλειος έκατὸ τοῖς έκατὸ εἶνε μόνο ο Ἰησοῦς Χριστός. Η άρετή του ξεπερνᾷ τὸς οὐρανοῦς. Γι' αυτό ή άγία Γραφή και ή Έκκλησία του ψάλλουν· «**Εκάλυπεν οὐρανοῦς ή άρετή σου, Χριστέ**» (Άβ. 3,3· καταβ. Ὑπαπ., ῶδ. δ').

* * *

Τὸ συμπέρασμα, αγαπητοί μου, ποιό εἶνε; Ἐάνθρωπε, ὅσο κι αν έχης προοδεύσει, ποτέ να μην υπερηφανευθῆς. **Να μένης ταπεινός**. Διότι τί εἶσαι; ένα μηδέν. Ο άφθαστος εἶνε ο Χριστός· και αυτός μάς λέει «*Τέλειοι γίνεσθε*» (Ματθ. 5,48· πρβλ. Λευίτ. 11,44· 19,2). Γι' αυτό σᾶς συνιστῶ να διαβάσετε τὰ ιερά κείμενα, που εἶνε πλοῦτος.

Άλλ' άς ὄψεται τὸ σύστημα που απέκοψε τὰ παιδιά μας άπο τήν **πατρογονική γλῶσσα**, άφοῦ βρέθηκε ὕπουργός να πῆ στη βουλή «*Σήμερα κηδεύουμε τήν έλληνική γλῶσσα*»! Τί να του πῆς; μασόνος ήταν. Κ' έτσι τώρα πᾶμε στην έκκλησία και δέν καταλαβαίνουμε τίποτα.

Έχε λοιπόν ταπεινὸ φρόνημα· ὅπως **ο άπόστολος Παῦλος**. Γιατί αυτός πλησίασε στο τέλειο· τὸν άξίωσε ο Θεός να φθάση «*έως τρίτου οὐρανοῦ*», ν' άκούση «*ρήματα, α οὐκ έξόν άνθρωπῶ λαλήσαι*» (Β' Κορ. 12,2-4). Και ὅμως θεωροῦσε τὸν εαυτό του μικρὸ κι άμαρτωλὸ και έλεγε, ὅτι ο «*Χριστός Ἰησοῦς ήλθεν εἰς τὸν κόσμον άμαρτωλοῦς σώσαι, ὧν πρῶτός εἰμι έγώ*» (Α' Τιμ. 1,15).

Εἴθε, αγαπητοί μου, ὅλοι ν' αναζητοῦμε τὸν Ἐφθαστο, να τὸν μιμούμεθα, ν' αντιγράψουμε τὸ μεγαλεῖο του. Κι άπο δύναμι σε δύναμι κι άπο άρετή σε άρετή **να τὸν πλησιάζουμε κ' εμεῖς ὅπως οἱ μάγοι**: «*και φθάσαντες τὸν Ἐφθαστον*» να τὸν ὕμνοῦμε με τὸ «*Άλληλούϊα*».

(†) **έπίσκοπος Αύγουστίνος**